

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 278. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511118624/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

278 JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

derpaa — sjelden og i det høieste kun fem Gange gik over Stregen — — Er det ikke meer end nok vil man naturlig viis sige? — Men jeg har skyndt mig med alting — og man maac mærke, at jeg førend mit toogtyvende Aar allerede havde været, Student, Land-Stryger, Krigsmand, Theolog og med Tugt at melde Autor — at jeg allerede dengang havde været hundrede Gange i den yderste Mangel, hundrede Gange i Dødens Strube — at jeg endelig havde været forelskt som en Røtte, forlovet op til begge Ørnene, og for at gjøre mit Maal fuldt op til Bredden, Versmager — Saameget om Viin Flasken —

Har jeg ikke nok sagt det, at alle disse Tracasser tilsidst vilde fordærve mig det Luune, som jeg saa gjerne vilde bringe med mig til min Høy? — — Gjerne vilde jeg kalde de forbigangne Tider tilbage — gjerne unde mine Læsere at kige ind i den Scene som da syntes mig saa behagelig; og gjerne endnu engang nyde den selv — Ak men det er ikke meer en lysegrøn, med tusindfarvede Yndigheder omringet Høy, som jeg sidder ved — En gammel sørgelig med to Puder opfyldt Læne-Stoel er mit Sæde — —

Und der Oberste Trumpf sass hoch im elastischen LehnStuhl —
Dachte sich, seiner Jugend Sünden pp —

Og ved min Side staaer et randløst Blæk-Glas — Himmel! — — hvor langt fra Muskateller! — Dog jeg vil gjøre, hvad jeg kan —

Kom da min Hebe, kom min elskværdige Juliane, med dine blaae smagtende Øyne, og fyld mit Begger, med den ildrøde skummende Nectar, som fordriver Bekymringer, og udvider de sammenkrybende Sjæle, til at modtage Guders Glæde! —

Og nu, mine Læsere, nu har jeg den Fornøjelse at ønske Dem, ikke alt hvad, De fortjener, men alt hvad De behøver — Saa! — det gjorde got! —

JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER 279

Og nu — thi man gjemmer det beste tilsidst — og nu mine udvalgte, fortroeligste Venner, som jeg allene aabner mit Hjerte for, nu ønsker jeg for Verdens Skyld, at De maa leve længe — og for min Skyld, at De endnu maa væde min Aske med nogle Taarer, og sige Alas poor Yorrik! —

Hvem som nu har Lyst, at gaae med mig til min IV, 1 Høy, de behager at følge! — ||

HØYEN

¹⁰ Med den usigeligste Fornøjelse sadte jeg mig eller rettere lagde jeg mig bag ved min Høy, saaledes at jeg hverken kunde see mit Skib, eller sees af Folkene derpaa — Forved mig udbredte vidt-udstrakte Marker, alle Vaarets spæde Yndigheder
¹⁵ — Om ikke rigere, saa dog lykkeligere, end den Persiske Monark, laae jeg paa et lysegrønt med Guld igjennemvirket Teppe — Over mit Hoved var en Himmel af gjennemsigtig Sapphir — utallige af de kunstigste Sangere og Sangersker, kappedes om
²⁰ at bede mig velkommen, og at forlyste mig med de meest indtagende Symphonier — Rundt omkring min Throne skjærtseede smaae vingede Zephyrer, og tilhviiftede mig en Vellugt, der forekom mig langt sødere end Dunsterne af den dyrebareste
²⁵ Røgelse, næsten saa sød, som min Arendses Aande — Ved mine Fødder laae Bacchus — det er sandt den gulhaarede Søn af Semele, havde gjort sig saa lille, at han var krøbet ind i en HalvPotteFlaske — Dog saasart hans Broder Phoebus smilte til
³⁰ ham, kunde han ikke meer dølge sin guddommelige Glands — Men det som gjorde min Lykke min Herlighed fuldkommen, var et Hjerte, som hoppede i mit Bryst, af Mod og Forventning; som svulmede af uskyldig Glæde, af de største, de ædelste Forsæt; og af et sværmerisk, et meer end Don Quixottisk Haab — Virkelig, naar man kun vil samle de faae Træk, som jeg hidindtil har skildret